

VYDŪNAS

Gimdymo slėpiniai

7-as redaguotas leidimas

Vydūno draugija

Kaunas, 2018

ną kartą geismą patenkinus, jis netrukus kuo galingiau sukyla. Jį tenkinant, jo galia didėja. Išmintingieji sako, jog žmogus, savo geismams tarnaudamas, apie save sutraukia gyvas galias, kurios prie jo prikimba. Jos yra, taip sakant, gyviai, kurie sudaro visai juntamą orą, o ypač aplink gašlų žmogų.

Tas oras yra kone visai tas pats prie visų, kurie vaisingumo galiomis naudojasi vien tik savo geiduliams tenkinti, vis tiek, ar jie apsivedę ar ne, ar jie sau vieni, ar poroje gašlauja. O šis oras, kilęs iš noro, kuris veikia prieš gyvybės dėsnius, prieš kūrybos tikslus, veikia ir patį žmogų. Ir negali būti kitaip. Tai turėtų būti aišku.

Todėl ir doras elgesys gali būti tik tada, kai vaisingumo galios naudojamos pagal paskirtį. O kai du skirtingų gimčių žmonės labai vienas kitą myli, jie turėtų savo meilę išbandyti, kas jų meilė iš tikrųjų yra. Jeigu tai bus tikroji meilė, juodu galės gražiai gyventi ir be gimties naudojimo. Jie taip neardys kūno gyvatos ir gyvens, kaip Dievas liepia. O jeigu iš jų gims vaikų, jie bus savo tautos žiedai. Tokius dalykus rašau, turėdamas mintyje lietuvių tautą.

TĖVAI IR VAIKAI

Įprasta vaikų gimtoji vieta

Kai kam atrodo, kad visai aišku iš kur žmogus kyla, iš kur jis randasi. Mažas gyvybės daigas yra jo pradžia. Atseit iš to palengva auga kūnas, ir jam išaugus, žmogus gyvena pilnoje gyvybėje. Tarsi iš tiesų žmogaus gimtinė būtų motinos kūnas.

Bet giliau mąstant aiškėja, jog vien tik motinos kūnas negali būti jo gimtoji vieta. Prie jos reikia priskirti ir tėvų namus, ir motinos susiejimą su tėvu, judviejų jausmus, mintis, kurios juodu suvedė ir kuriomis juodu gyvena. Motinos kūnas būtų tarsi žemė, jausmai-mintys – oras, kuriame gyvas daigas auga. Bet reikia ir saulės šilumos bei šviesos! O kur jos ieškoti?

Tačiau ir tai sužinojus, dar nebūtų galima sakyti, kad žmogaus atsiradimas šiame pasaulyje yra tikrai aiškus. Žiūrint į kūną su jo pasikeitimais, žmogus yra fizinių ir cheminių vyksmų padarinys. Bet to neužtenka. Kūnas yra dar ir gyvas daiktas. Tiktai kas yra toji gyvybė, mokslininkai negali pasakyti. Patarčiau ją suprasti kaip ypatingą sąmoningumo laipsnį, kuris apsirėškia medžiagos tvarkymu.

Bet kur tada dar kiti žmogaus reiškiniai! Yra dar jausmai, geismai, mintys! Mąstymas yra ypatinga žmoniškumo apraiška, išsiskirianti iš visų gyvybės požy-

mių! Žmogus nori būti teišus, geras, kilnus, vaiskus (skaistus, šviesus, tyras.). Jis jaučiasi ir žinosi esančiu, vadinasi Aš.

Iš kur tai? Yra visokių aiškinimų. Bet nė vieno jų ne-užtenka tikram išmanymui. Negalima įrodyti, kad jausmai, geismai, mintys, mąstymas ir t. t. būtų iš kūno kilę. Taip manyti reiškia akiai tikėti. Neabejotina vien tik tai, kad visi tie dalykai yra. Šalia kūno yra jausmai, geismai, mintys, trumpai sakant – sąmoningumas. Todėl apie žmogų tegalima sakyti, kad jis gimsta iš pilnatvės, kuri savyje apima viską – ir medžiagą, ir dvasią.

Iš tikrųjų žmogaus gimtinė yra visumos pilnybė. Žmogaus Aš nėra tiktai tam tikrų aplinkybių išdava. Jis ateina tiesiog iš dvasinių visumos gelmių. Todėl kiekvieno žmogaus Aš yra visai saviškų pastangų ir apraiškų ašis. Bet apie tai kitur daugiau. Čia dar pasakysime, kad šitą žmogaus asmenybės branduolį paprastai vadiname jo siela. Tačiau žmogaus siela aiškiai nepasireiškia tame, ką žmogus mąsto, kalba ir veikia. Ir todėl kai kas ją neigia. Tačiau nuo to ji neišnyksta. Ji, kaip dvasinė galia regimaj gyvatoj, veikia nuolatos, nors jos apraiškas silpnina įvairios kitokios jėgos.

Todėl žmogui gimstant, jo gyvybė, kaip aiškinta, su-traukia ne vien kūno jėgas, ne vien visokius jausmus, geismus, mintis, bet ir dvasines bei sielos galias, iš kurių aukščiausiųjų randasi žmogaus Aš.

Todėl tikroji žmogaus gimtinė yra visuma su viso-

mis slėpingomis savo gelmėmis. Tėvų, o ypač motinos, kūnas su savo aplinkybėmis tėra praeinamoji vieta. Bet žmonės žiūri į jį kaip į tikrąją žmogaus gimtinę. Ne-nuostabu. Kaip žmonių kūno akys skirtingai regi, taip ir jų sielos nėra lygaus skaidrumo ir šviesumo. Tačiau bent nujauti, kaip iš tikrųjų tegali būti, rodos, turėtų beveik kiekvienas.

Negalėdami visumos gelmių ištyrinėti, galime nors kiek ištirti gimstančio žmogaus pereinamąją vietą, kuri paprastai iščiomis vadinama. Kokia toji vieta (iščios) dažniausiai yra, netrukus suprasime, giliau apie tai pamąstę.

Sakoma, kad žmogus gimsta iš vyro ir moters. Juodu susipažino, apsivedė, rodos, tik tam dalykui. Tačiau vedybų priežastys būna gana skirtingos. Vieni tuokiasi iš meilės. Bet gana dažnai tuokiasi tėvams to norint, to paties luomo, dėl turto ir t. t.. Tačiau manoma, kad laimingiausi yra tie, kurie tuokiasi iš meilės. Dargi sakoma, kad jų vaikai bus malonūs, sveiki, dailūs.

Iš tikrųjų taip turėtų būti. Tik reikia meilę skirti nuo geismo. Užuoť sakius – įsimylėti, reikėtų sakyti – įsigieisti. Pamąstykite, koks yra galingiausias jaunųjų akstinas apsivedant, kai jiedu yra įsimylėję. Juodu vienas iš kito nori ypatingo smagumo, ir pirmiausia – kūnui. Juodu nori patenkinti kūno linkimus ir geismų troškimus.

Ir dažnai, skaisčiai gyvenę iki vedybų, pradeda paleistuvauti. Nenusigąskime to žodžio! Juo pasakoma tik tai, kad jie, pamiršdami savo žmoniškumą, geismams

tarnauja. Ir visai nemano, jog nusižengia prieš vienas antrą, prieš būsimus vaikus ir žmoniją. O kai kurie mano, kad yra labai dori ir su panieka žiūri į mergaitę, kuri kartą užsimiršusi pakluso berneliui, bet vėliau nu-plovė savo silpnumą ašarų srovėmis. Be abejonės, pa-pročiais ir įstatymais grindžiama tvarka yra labai svar-bi. Bet dora yra ne ji, o vien tik žmoniškas gyvenimas. Bent tai turėtume gyvai išjausti!

Tačiau žmonės retai apie tai mąsto. Ir gyvena sau. Moteris pasijunta nėščia kūdikiu. Bet keista, kad nei ji, nei vyras tikrai nežino, kada jis buvo pradėtas. Apie tai beveik nebuvo mąstyta! Jų sueitis tapo įprasta ir tarsi tikrai jiems dviems reikalinga. Vienas kartas buvo toks pats kaip kitas. Kad čia atsitinka slėpiningas dalykas, kuriame ir visumos gelmės dalyvauja, jie vos tenumanė.

Ir juodu džiaugiasi ir mėgaujasi vienas kitu ir laukia, kada kūdikis užgims. Bet nesiliauja gyvenę kaip lig tol. Vos nurimus geismų gaisrui, vėl ir vėl, tai vyras, tai mo-teris jį kursto. Kraujas tarsi nuolatos dega. O su kokiu pasiilgimu vienas kito laukia! Taip labai juodu „mylisi“.

Nėštumo metu netgi mėnesinės jiems nebetrūkdo. Gal iki nėštumo buvo drovu susieiti mėnesinių laiku, bet kartais didelė jūdvių „meilė“ neleisdavo jiems susilai-kyti. Tikrai kažkodėl moteris išbala, atrodo negraži, ne-daili. Tampa dirgli, ligota. Eina pas gydytoją, kuris sako, jog taip jau lemta nėščioms. O dievoti tikintieji iš Biblijos žino, kad moteris skausmuose turinti gimdyti vaikus.

Tai juodu ir gyvena kaip gyvenę, kol moteriai nuo viso to tampa atgrasu, o ji vis daugiau nubalsta ir nu-gelsta. Pagaliau susilaukia kūdikio. Skausmų yra be galo. Pribuvėjos neužtenka. Reikia ir gydytojo, gal net kelių. Ir taip išlieka gyvi motina bei vaikas.

Džiaugiasi tėvai, pavojui palengva praslinkus. Bet vaikelis – nors ir nėra silpnutis, rėkia, verkšlena išvien. Vienok sakoma: „Dievas tokį davė, reikia ir pakęsti“.

Tačiau kitų žmonių vaikai kitokie! Moteris, nėščia būdama, daili kaip skaisčiausioji mergaitė. O gimdo taip lengvai, kad vos pati nusimano, kaip tai įvyksta. Kai kuri net antrą dieną jau vaikščioja. Bet vėlgi sako-ma: „Dievas nelygiai duoda“.

Akli nežinėliai! Dievas duoda visiems lygiai! Tik žmonės jo dovanas sudarko ir iš to išeina skausmas bei kančios. Apsivedus gimtimi reikia naudotis pradėjimui, bet ne gašlavimui. Vaikų pradėjimas yra svarbiausias gimties dalykas, o malonumas – tikrai priedas prie to. Taip gyvenant, nebūtų kraujuje to karščio, nenugelstų moteris, išliktų graži, sveika ir gimdytų su džiaugsmu ir krykštaudama. O kūdikis gautų iš tėvų sveiką, dorą kraują ir rymotų savo lopšelyje šypsodamas, kaip tėvas jo rymojo, būdamas savo gyvybinių galių valdovu.

Čia aptariame abu žmonių gimties gyvenimo kraš-tutinumus. Nėra visur taip jau blogai, ir nėra dažnai taip gerai, kaip kad čia buvo rašyta. Paprastai vedusių-jų gimties gyvenimas svyruoja tarp šių kraštutinumų.

Didžiuosius geismus tramdo paprotys, o skaistųjų pasišventimą jis nustelbia. Prigimtis veda žmogų savo taku. Tačiau tik taip, kaip čia rašoma, tėra galima suprasti dalyko esmę.

Dar reikia prisiminti, kad gimdymas su skausmais turi ir kitų priežasčių, ne vien čia suminėtas. Bet jos yra išimtis ir nėra taip labai susietos su šio amžiaus žmogaus norais ir geidimais. Todėl į jas ir neatsižvelgiame.

Žmogaus gimtinė yra kūrybos visokių galių, kūno linkimų, širdies troškimų, visokių geismų, minčių ir tam tikrų aukštų, šviesių jėgų. Tai žinant, lengva suprasti, kas gimties gyvenime vyrauja. Gali būti ir tokie, kurie gyvena kartu be sueities, nes tuokėsi ne iš įsigėdimo, bet dėl kitokių priežasčių. O kiti tiki, kad reikia kurstyti „meilę“, kad neatšaltų. Ir aiškiai suprantama, ką sukursto.

Žmonės, kurie iš tikrųjų vienas kitą myli, o tai reiškia, kurie jaučia vienybę su kitu savo sieloje, kurie jaučia antrą sau visai artimą esant, nekursto geismų. Labai jau aišku, kad taip nesuartėjama. Priešingai, taip vienas nuo kito nutolsta. Tiktai jausdamas savo sieloje šventumą ir kilnumą, pajausi mylimo žmogaus gentiškumą. Ir to niekas negali suardyti, nebent pats pamiršęs savo dvasinę kilmę.

Žmonėms tai žinant ir atitinkamai elgiantis, vedusiųjų gyvenimas būtų visai kitoks negu jis šiandien yra. Būtų jis tikrai gimtinė, kurioj apsirėškia aukščiausios kūrybos galios. Tuo tarpu abiem gimdytojams, o kartu ir

kūdikiui, jis dažnai yra žudynė.

Turbūt tai gana aiškiai parodyta. Tačiau labai svarbu kalbėti dar ir apie tai, kokia būna ta žmogaus gimstamoji vieta, kuomet tėvai naudojami gimtimi, nenorėdami turėti vaikų. Sunku įsivaizduoti, koks čia tėvų ir gimstančio kūdikio žudymas vyksta.

Supraskime, kas atsitinka. Visa prigimties galybė neapsakomu gyvumu suplūsta savo tikslui, būtent pradėjimui, o žmogus nepasišvenčia tam stebuklingajam džiaugsmui, bet priešinasi gyvybės dėsniams. Negali būti kitaip – kūrybos jėgos jį daužo, kaip jūros bangos laivelį.

Tokios pasekmės yra tėvams. Bet vaikų dalis ne geresnė. Užsimezgas vaisiui prieš tėvų norą, moteris pasimeta ir nuolat mąsto, kaip tą negeistąjį „nieką“ pašalinti. Kokį tada kraują gauna augantis vaisius? Jis sugadintas ne vien tėvų gašlumo, bet ir motinos minčių, kurios tarsi kokie nuodingi syvai žudo ir naikina.

Būna ir blogiau. Moteris dažnai kantriai vis dar neša savo likimą. Bet vyras nuolat priekaištuoja, kad moteris „neapsisaugojusi“. O tai dar blogiau.

Gyvena žmonės ir nežino, ką daro. Serga ir kenčia. Nėra tikros ligos ir nėra tikros sveikatos. Tai visų pirma, atsiliepia moteriai, bet dažnai ir vyrui. Iš čia gimsta vaikai, tokia dažniausiai yra jų gimtinė, tokia jų gimimo vieta.

Gal čia šiek tiek per daug pasakyta. Ypač Lietuvoje padėtis turbūt nėra tokia bloga. Ir nerašau norėdamas

smerkti žmones. Vien tik noriu žadinti aiškų supratimą apie dalykus, kurie gyvenime yra ne tik patys nuostabiausieji, bet ir kilniausieji. Kokia yra gimtis, tokia yra ir šeima bei visa tauta.

Vaikų dalis iš tėvų kūno gyvatos

Žinant, kaip tėvai gyvena, kaip jie pradeda kūdikį, nesunku suprasti, koks bus vaiko kūnas, kokia bus jo prigimtis. Vaikas tegali būti sveikas, skaisčios prigimties, jei jis tokią paveldi iš tėvų. O tam reikalingas doras tėvų gyvenimas, kad kūno gyvatoje nepasidarytų betvarkė.

Kaip jau žinome, vyro kūne iš kraujo randasi ypatingi gyvos medžiagos kūneliai, kurie vadinami sėkla. Tie kūneliai atrodo kaip maži gyviai su galvutėmis ir uodegytėmis. Jie labai greit sukasi, juda. Taipogi ir moters kiaušidėse mezgasi maži apvalūs gyvos materijos kūneliai, vadinami kiaušialąstėmis. Pradėjimo metu minėti dviejų rūšių kūneliai susitinka moters kūne. Vyriškoji sėkla įsiskverbia į moteriškąjį kiaušinėlių, ir, abiem susiliejus į vieną, vaisius pradeda augti.

Seniau buvo tikima, jog moters kiaušinėlis yra tik maistas vyriškai sėklai. Bet šiandien žinoma, kad abu gyvos medžiagos kūneliai yra vienodai svarbūs. Kiekviename iš jų yra susikaupusi viena iš dviejų priešingų gyvybės jėgų – joms abiem susiliejus į vieną darinį, pradeda augti nauja gyvybė. Vyriškoje sėkloje veikia vienas, moteriškoje kiaušialąstėje – antras gyvybės po-

lius. Ir šitas dviejų priešybių susiliejinimas įvyksta didžiausiame žmogaus gyvybės pakilime ir galingume. Taip prasideda naujas, augantis pavidalas, kuriame abi gyvybės jėgos nuolat tarpusavyje sąveikauja.

Nuo tos akimirkos, kurioje įvyko šis vyro ir moters sėklų susiliejinimas, vyras nieko daugiau augančiam vaisiui nebeteikia. Toliau pradėtą gyvybę augina vien tik motina. Jos kraujas maitina vaisių. Vyras tegali šį augimą tik trikdyti ir gadinti, bet negali gimties jėgų skatinti. Todėl iš tikrųjų kūdikis visuomet daugiau prigimties gauna iš motinos negu iš tėvo. Motina yra naujojo žmogaus gyvenimo vartai. Ji yra gimdyvė. Joje yra jos vaiko kilmės slėpinys. Tėvas beveik visuomet lieka šalia.

Minėtoji iš vyro ir moters sėklų susidariusi užuomazga iš pradžių yra balsva. Iš lengvo randasi joje raudonas taškelis. Jis yra pradžia raudonųjų kraujo kūnelių, kurie tuojau ir pradeda kūną statyti.

Be jokios abejonės aišku, kad augančio vaisiaus kraujas negali būti kitoks negu tėvų kraujas. Nors tas vaisius toks mažas, kad vos įžiūrimas. Taipogi aišku, kad labai kenksminga yra tai, jei būsimoji motina vis iš naujo įtraukiama į geismų ir gašlumo sūkurius. Vaisiuje besirandantį kraują geismingos aistros ne tik silpnina, bet tiesiog gadina. Gašlumo syvai jį nuodija. Ir todėl natūralu, kad iš gašlių tėvų gimęs vaikas yra blogos sveikatos ir negali ilgai gyventi.

Kai kurie gydytojai sako, jog nėštumo pradžioje toks